

РЕШЕНИЕ

№ 40792

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав, в
публично заседание на 20.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **9685** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Производството по делото е образувано по жалба от М. Г. К., с ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез пълномощника си адв. Н., срещу решение № 328605-78/10.04.2025 г. на ВПД директор на ГД „Национална полиция“, МВР, с което е отказано изтриването и заличаването на личните данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на МВР, а именно „ефективно наказание“ с присъда № 192/25.08.1998 на РС Русе по дело № 690/1998 г., „ефективно наказание“ по присъда № 179/13.07.1999 г. на РС Русе по дело № 178/1999 г. и „ефективно наказание“ по присъда № 2/28.06.2007 г. на СГС по дело С-172/2005 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като счита за постановено при съществени нарушения на материалния закон. Посочва, че със заявление с рег. № 513005-22/31.01.2025 год., по описа на СДВР жалбоподателят е поискал от ответника да заличи му личните данни от интегрираната полицейска система. Посочва, че шест месеца след подаване на заявлението нямал отговор, поради което подал молба до СДВР, с която поискал да бъде информиран за хода на заявлението. Така установил, че на 10.04.2025 г. ответникът е издал процесното решение, с което е отказал заличаването на личните данни. Счита отказа за необоснован, а мотивите за бланкетни. Твърди, че за да прецени дали са налице основанията за заличаване на личните данни, органа е следвало да прецени и дали информацията се обработва съобразно предвидените законови цели. Твърди, че в процесния случай е налице неоснователно и продължително съхранение на личните данни, при неясни цели и липса на изложени мотиви в тази насока. Счита, че решението противоречи на принципите на международното право,

обективирни в редица международни актове като Директива /ЕС/ 2016/680, решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г на СЕС. При всички случаи, за да бъдат обработвани лични данни за едно лице, макар и осъдено за престъпление от общ характер, не следва това да е произволно и без определена цел, а такава липсва посочена в оспореното решение. Към настоящия момент, когато е изминал период от 17 години от последното осъждане, жалбоподателят е реабилитиран, взел е поука за деянията си, поради което е следвало да бъдат заличени личните му данни. Моли за отмяна на решението и връщане на преписката на ответника с указания за заличаване. Претендира разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

В представена писмена молба от адв. Н., поддържа жалбата и моли за нейното уважаване и за отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Моли за присъждане на направените по делото разноски по представен списък.

Ответната страна - ВПД директор на ГД „Национална полиция“ - МВР, не е изразил становище по същество на жалбата с представената административна преписка.

В съдебно заседание не се представлява.

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

М. Г. К., е подал заявление, вх. № 513005-22/31.01.2025 г. до директора на СДВР, с която е поискал заличаване на лични му данни, въведени в масивите на МВР, във връзка с изтърпените присъди. Към заявлението са приложени служебна бележка, рег. № 1956/02.05.2011 г. от ГД“ИН“ Затвора - [населено място] и свидетелство за съдимост, издадено на 23.01.2025 г., от което е видно, че лицето не е осъждано.

От СДВР е извършена проверка на 06.02.2025 г., като е изготвена Електронна справка за съдимост, от която са установени четири присъди, а именно:

1. присъда № 192 от 25.08.1998 г. на РС - Русе, по дело № 690/1998 г. с наложено наказание "обществено порицание" за престъпление по чл. 197, т. 3 от НК, което е във връзка със следствено дело № 126/1996 г. на РС Русе. Реабилитиран на 23.02.2010 г.
2. присъда № 179 от 13.07.1999 г. на РС - Русе, по дело № 178/1999 г. с наложено наказание "обществено порицание" за престъпление по чл. 194 от НК. Реабилитиран с определение на СГС по ЧНД № С-214/2012 г.
3. присъда по НОХД № 2582/2003 г. на РС - Русе, с определение № 245/04.12.2003 г., в сила от 04.12.2003 г., престъпление по чл. 325 ал. 1 НК, като при условията на чл. 55 от НК му се определя глоба. Реабилитиран с определение на СГС по ЧНД № С-214/2012 г.
4. присъда № 2/06.06.2006 г. на СГС, по дело № С-172/2005 г., с наложено наказание "лишаване от свобода", в сила от 28.06.2007 г. Реабилитиран с определение на СГС по ЧНД № С-214/2012 г.

С писмо рег. № 513р-15445/13.02.2025 г. на СДВР, преписката е препратена на директора на ГДНП - МВР.

От ГД НП - МВР са изпратили писмо с рег. № 328600-14453/06.03.2025 г. до РС - Р., с искане за предоставяне на заверени копия от всички бюлетини за съдимост на заявителя.

В ГД НП - МВР на 13.03.2025 г. е постъпила справка за съдимост, с рег. № 250310005000114002, издадена от РС - Русе, с приложени бюлетини за съдимост на лицето М. Г. К..

На 26.03.2025 г. е изготвена Справка рег. № 3286р-15450/26.03.2025 г. от началник на отдел КИАД - ГДНП, в което е отразено следното:

т.1. бюлетин за съдимост № 1, съхраняван в РС - Русе, с присъда № 192/23.07.1998 г. постановена по НОХД № 690/1998 г., влязла в сила на 25.08.1998 г., РС - Русе признава М. Г. К. за виновен в това, че на 06.04.1996 г. в [населено място], като непълнолетен, чрез разрушаване на прегради, здраво направени за защита на имот, отнел чужда движима вещ - телевизор "С." на стойност 26 544 лева (неденоминирани) от владението на фирма „А. -мебел" [населено място], без тяхно съгласие, с намерение противозаконно да го присвои, като до приключване на съдебното следствие в първоинстанционния съд отнетото било върнато на собственика, поради което и на основание чл. 197, т. 3, вр. чл. 195, ал. 1, т. 3, вр. чл. 63, ал. 1, т. 3 от НК и чл. 55. ал. 1. т. 2. б. „б“ от НК го осъжда на „обществено порицание“ чрез прочитане на присъдата по радиовъзел - Р.

Посочено е, че в настоящия случай отдел КИАД счита, че не са налице основания за изтриване на личните данни на М. Г. К. свързани с наказателно производство: „ефективно наказание" - присъда № 192 от 25.08.1998 г. на РС - Р., по дело № 690/1998 г., тъй като хипотезите на т. 3 до т. 8 от Инstrukцията се явяват неприложими.

т.2. бюлетин за съдимост № 2, съхраняван в РС - Русе, с присъда № 179/10.06.1999 г., постановена по НОХД № 178/1999 г. влязла в сила на 13.07.1999 г., РС - Русе признава М. Г. К. за виновен в това, че на 26.12.1996 г. в [населено място], като непълнолетен, но като е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си, като съизвършител с други лица, направил опит да отнеме чужда движима вещ - акумулатор на стойност 3 467 лева (неденоминирани) от владението на собственика му, без негово съгласие и с намерение противозаконно да го присвои, като деянието му останало недовършено по независещи от дееца причини, поради което на основание чл. 194, ал. 1, вр. чл. 18, ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 63, ат. 1, т. 3 от НК и във вр. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“, вр. чл. 2, ал. 2 от НК го осъжда на „обществено порицание“ чрез прочитане на присъдата по местния радиовъзел. РС - Русе признава М. Г. К. за невиновен в това да е извършил престъплението чрез използване на техническо средство, поради което на основание чл. 302 от НПК го оправдава по обвинението по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 2 от НК.

Отдел КИАД счита, че и в този случай не са налице основания за изтриване на личните данни на М. Г. К. свързани с наказателно производство; „ефективно наказание“ - присъда № 179 от 13.07.1999 г. на Районен съд – Р., по дело № 178/1999 г., тъй като хипотезите на т. 3 до т. 8 от Инstrukцията се явяват неприложими.

т. 3. бюлетин за съдимост № 4, с присъда № 2/06.06.2006 г., постановена по НОХД № С-172/2005 г. СГС признава М. Г. К. за виновен в това, че на 02.07.2005 г. в [населено място], без надлежно разрешително държал високорисково наркотично вещество - марихуана с нетно тегло 11.09 гр., със съдържание на активно действащ компонент тетрахидроканабиол - 1%, бяло прахообразно вещество с нетно тегло 0.09 гр. със съдържание на наркотично действащ компонент - амфетамин - 46%, бяло прахообразно вещество с нетно тегло 0.27 гр., със съдържание на наркотично действащ компонент - амфетамин - 46%, бяло прахообразно вещество с нетно тегло 0.28 гр., със съдържание на наркотично действащ компонент - амфетамин - 46%, бяло прахообразно вещество с нетно тегло 0.24 гр., със съдържание на наркотично действащ компонент амфетамин - 46%, шест таблетки с общо нетно тегло - 0.25 гр., със съдържание на наркотично действащ компонент - амфетамин - 11%, всичко на обща стойност 138.54 лева, поради което на основание чл. 354а, ал. 1, пр. 6, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, съдът го осъжда на „лишаване от свобода“ за срок от 4 години, като определя на основание чл. 46, ал. 1, б. „б“ от ЗИН първоначален общ режим за изтърпяване на наложеното общо наказание „лишаване от свобода“. С решение № 3 от 15.12.2006 г., по ВНОХД № С-42/2006 г., САС изменя присъда № 2/06.06.2006 г., постановена по НОХД № С-172/2005 г. на СГС, като преквалифицира деянието извършено от М. Г. К., престъпление по чл.

354а, ал. 1, пр. 6 от НК е престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 от НК. САС изменя присъдата и по отношение на наложеното на М. К. наказание, като го намалява от 4 години „лишаване от свобода“ на 9 месеца „лишаване от свобода“, като на основание чл. 59, ал. 1 от НК приспада от така определеното наказание „лишаване от свобода“ предварителното задържане на К. за времето от 05.07.2005 г. до 07.12.2005 г. и потвърждава присъдата в останалата ѝ част. К. е реабилитиран с определение на СГС по ЧНД № С-214/2012 г.

От отдел КИАД посочват, че не са налице основания за изтриване на личните данни на М. Г. К. свързани с наказателно производство: „ефективно наказание“ - присъда № 2 от 28.06.2007 г. на СГС, по дело № С-172/2005 г., тъй като хипотезите на т. 3 до т. 8 от Инструкцията се явяват неприложими.

В заключение, началник отдел КИАД - ГДНП е изпратил преписката в сектор ПНОЖ-ГДНП за произнасяне.

Въз основа на тези данни, ВПД директор на ГД НП е издал решение рег. № 328605-78/10.04.2025 г., с което на основание чл. 29, ал. 1 от ЗМВР, чл. 56, ал. 6 от ЗЗЛД, чл. 3 от Инструкция № 8121з-748 от 20.10.2014 г. и заповед № 8121з-552/17.05.2019 г. на министъра на вътрешните работи, е отказано изтриването на личните данни на К., обработвани във връзка със следните наказателни производства:

1. Наказателно производство: „ефективно наказание“ - присъда № 192 от 25.08.1998 г. на РС - Русе, по дело № 690/1998 г. с наложено наказание „обществено порицание“ за престъпление по чл. 197, т. 3 от НК, което е във връзка със следствено дело № 126/1996 г. на РС - Р..

2. Наказателно производство: „ефективно наказание“ - присъда № 179 от 13.07.1999 г. на РС - Русе, по дело № 178/1999 г. с наложено наказание „обществено порицание“ за престъпление по чл. 194 от НК, което е във връзка със следствено дело № 114/1997 г. на РС - Р..

3. Наказателно производство: „ефективно наказание“ - присъда № 2 от 28.06.2007 г. на СГС, по дело № С-172/2005 г. с наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 4 години за престъпление по чл. 354а, ал. 1 от НК, което е във връзка с досъдебно производство № 48/2005 г. на отдел 01 „Криминална полиция“ - ГДНП.

В решението са преповторени констатациите в Справка, рег. № 3286р-15450/26.03.2025 г. от началник отдел КИАД при ГДНП.

Решението е връчено лично на жалбоподателя на 20.08.2025 г.

Жалбата е подадена на 01.09.2025 г. по електронен път до Административен съд София-град.

По делото е представена заповед № 8121з-1111/08.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи за оправомощаване на лица, сред които и директорите и зам. директорите на ГД НП, МВР, да се произнасят по постъпили искания за упражняване на права по чл. 12-22 от Регламент (ЕС) 2016/679 и по чл. 53-56 от ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията си по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл. 68 от ЗЗЛД.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение изх. № 328605-78/10.04.2025 г. на ВПД директор на ГД НП, с което е отказано заличаването на личните данни на жалбоподателя, обработвани в информационните фондове на МВР, а именно „ефективно наказание“ с присъда № 192/25.08.1998 на РС Русе по дело № 690/1998 г., „ефективно наказание“ по присъда № 179/13.07.1999 г. на РС Русе по дело № 178/1999 г. и „ефективно наказание“ по присъда № 2/28.06.2007 г. на СГС по дело

С-172/2005 г.

Жалбата срещу процесното решение е подадена в срока по чл. 149 от АПК, от легитимирано лице, адресат на решението за отказ за заличаване на лични данни, поради което е процесуално допустима.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По съответствие на решението с процесуалните правила:

Процесното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно чл. 28, ал. 1 от ЗМВР, администраторът на лични данни или оправомощени от него длъжностни лица разглеждат заявленията за упражняване на права от субектите на данни по чл. 12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл. 53 - 56 от ЗЗЛД, и изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл. 68 от ЗЗЛД. Администратор на лични данни според разпоредбата на чл. 29, ал. 1 от ЗМВР, е министърът на вътрешните работи, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица. Министърът на вътрешните работи е оправомощил със Заповед № 8121з-1111/08.10.2019г. директора и заместник-директорите на ГД НП - МВР да разглеждат и да се произнасят по постъпилите от субектите на лични данни искания за упражняване на права по чл. 12 - 22 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл. 53 - 56 от ЗЗЛД, и изпълняват задълженията по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016/679, съответно по чл. 68 от ЗЗЛД. Следователно, след като данните на жалбоподателя са обработени и въведени в информационните фондове на МВР, то компетентен да се произнесе по подаденото от искане е директорът на ГД НП.

Спазена е установената от закона писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал. 2 и ал. 3 от АПК, като е посочен издателят на решението, адресатът, правното и фактическото основание за издаването му. Изложени са мотиви, въз основа на които органа е приел, че не са налице основания за изтриване на личните данни на заявителя.

Съдът намира, че при издаване на процесното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да водят до отмяна на акта на процесуално основание. Освен това, настоящият състав счита, че съществено е това нарушение на процедурата, недопускането на което би довело до различен от приетия резултат. Т. в настоящето производство, съдът не установи.

По съответствие на решението с материалния закон:

Настоящият съдебен състав намира, че решение е издадено в съответствие с материалния закон, поради следното. Съдебният контрол за законосъобразност на оспореното решение обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите изпълват състава на посоченото в решението правно основание за издаването му.

Съгласно чл. 24, ал. 1 от ЗМВР, в МВР се изграждат информационни фондове и звена за събиране, обработване, систематизиране, съхраняване, анализиране, изготвяне и предоставяне на

информация. В нормата на чл. 25, ал. 1 от ЗМВР е посочено, че органите на МВР за изпълнение на дейностите си могат да обработват лични данни, като съобразно ал. 3 на чл. 25 от ЗМВР, обработването се осъществява при условията и по реда на ЗМВР, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета, и на ЗЗЛД. В текста на чл. 26, ал. 1 от ЗМВР са предвидени правомощията на органите на МВР при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство. В ал. 2 на чл. 26 изрично е предвидено, че сроковете за съхранение на данните по ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.

Министърът на вътрешните работи е издал Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. В разпоредбата на чл. 3 от Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. са посочени обстоятелствата, при настъпването на които се заличават личните данни на лица, които са събрани и обработвани във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, като сред посочените в цитираната норма не е осъждането, вкл. настъпилата реабилитация. В тази връзка, посоченото от административния орган за неналичие на нито една от хипотезите в чл. 3-5 от Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. е правилно.

Съобразно посоченото в Решение от 30 януари 2024 г. на Съда на Европейския съюз (СЕС) по дело С-118/22, член 4, параграф 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с членове 5 и 10, член 13, параграф 2, буква б) и член 16, параграфи 2 и 3 от тази директива и в светлината на членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

В настоящия случай, административният орган е извършил подробна преценка на необходимостта от продължаване съхраняването на личните данни на жалбоподателя с оглед целите, за които личните данни са били обработвани. Прието е, че лицето е наказано за умишлени престъпления от общ характер и не е налице нито една от хипотезите, предвидени в чл. 3-5 от Инstrukция № 8121з-748/20.10.2024 г.

Настоящият съдебен състав споделя изложените в процесното решение мотиви. Същите отчитат субективната страна на деянията и обстоятелствата, при които те са извършени. Извършена преценка за всяко едно от престъпленията, за които има влязла в сила присъда и са изложени

мотиви по отношение на вредните последици от извършените престъпления, както и че две от тях са извършени от заявителя като непълнолетен, а последното престъпление е с ефективно наказание „лишаване от свобода“, свързано с незаконно притежание на наркотични вещества. Макар и настъпилата реабилитация да е индигия, видно е от доказателствата по делото, че субекта на данни не представлява по-малък риск, тъй като са налице няколко извършени престъпления, за които са постановени осъдителни присъди.

Неоснователни са доводите в жалбата за това, че административният орган не е съобразил приетото в решението по дело С-118/2022 СЕС. В действителност, съобразно т. 59 от решението по дело С-118/2022 СЕС, а именно че "понятието "умишлено престъпление от общ характер" е особено широко и може да се прилага към голям брой престъпления, независимо от естеството и тежестта им", а съгласно т. 60 - "всъщност не за всички лица, осъдени с влязла в сила присъда за престъпление, попадащо в обхвата на това определение, рискът да са замесени в други престъпления е еднакъв, което да обосновава определянето на еднакъв срок на съхранение на засягащите ги данни. Т.е., в някои случаи, с оглед естеството и тежестта на престъплението или липсата на рецидив, рискът, който представлява осъденото лице, не дава непременно основание за запазването до смъртта му на неговите данни в информационните масиви на МВР. В такива случаи вече не съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел (вж. по аналогия становище 1/15 (Споразумение PNR ЕС—К.), от 26 юли 2017 г., EU: C: 2017: 592, т. 205). Поради това съхранението им не съответства на принципа на свеждане на данните до минимум, предвиден в член 4, параграф 1, буква в) от Директива 2016/680, и е за период, по-дълъг от необходимия за целите, за които данните се обработват, което е в разрез с член 4, параграф 1, буква д) от тази директива".

Административният орган в настоящия случай е изпълнил задължението си да извърши проверка за необходимостта от продължаване на обработването на личните данни на жалбоподателя към датата на подаване на искането. Взел е предвид изготвената Справка от началника на отдел КАИД, във връзка с извършената проверка относно обработването на личните данни на заявителя, както и съдържащите се в административната преписка Справка за съдимост от РС - Русе, ведно с приложените бюлетини. Разгледал е подробно в решението съдържащата се в бюлетините информация относно извършените от К. престъпления, както и влезлите в сила присъди, включително е посочил и настъпилата реабилитация за всяко едно от тях. Административният орган е отчетел степента на риска, съобразен с естеството и тежестта на престъпленията, за извършването на които жалбоподателят е бил признат за виновен и осъден за умишлено престъпление. Всички тези данни са мотивирали органа да приеме, че в конкретния случай не е отпаднала целта, във връзка с която се обработват личните данни на жалбоподателя.

Предвид изложеното може да се направи обоснован извод, че от органа са изложени мотиви, от които да е видно, че е извършена преценка за личността и, която се базира върху обстоятелства, настъпили след осъждането, за което се съхраняват данните в информационните масиви на МВР. Ответникът е достигнал до правилен извод отказвайки изтриването на личните данни на жалбоподателя, че личните данни на жалбоподателя следва да продължат да се обработват от МВР, във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред, чиято защита обуславя правомерност на обработването на личните данни на жалбоподателя.

Въз основа на изложеното и като провери законосъобразността на оспорения акт по реда на чл. 168 от АПК, съдът приема, че същият е законосъобразен, а жалбата като неоснователна, да следва се отхвърли.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя не се дължат разноси.
С оглед изхода на делото на ответника се дължат разноси, но такива не са поискани.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. К. от [населено място], срещу решение № 328605-78/10.04.2025 г. на ВПД директор на ГД „Национална полиция“, МВР.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: